

Udskriftsdato: 18. december 2025

KEN nr 10158 af 23/02/2021 (Gældende)

Udlændingenævnets afgørelse af 23. februar 2021 – Alders- og identitetsfastlæggelse

Ministerium: Udlændinge- og Integrationsministeriet

Journalnummer: 20/207872 - Udlændingenævnets afgørelse af 23. februar 2021 – Alders- og identitetsfastlæggelse

Udlændingenævnets afgørelse af 23. februar 2021 – Alders- og identitetsfastlæggelse

Udlændingenævnets afgørelse af 23. februar 2021 – Alders- og identitetsfastlæggelse

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2021 Udlændingestyrelsens afslag på ægtefællesammenføring til en kvinde, hvis nationalitet var ukendt.

Sagens faktiske omstændigheder:

Ansøgeren havde oplyst, at hun var født i november 1993, og at hun var statsløs bidoon fra Kuwait. Udlændingestyrelsen gav i september 2017 ansøgeren afslag på asyl. I november 2017 fik hun en søn, der var dansk statsborger, og i marts 2018 indgik hun ægteskab med barnets far, som også var dansk statsborger. I april 2018 søgte ansøgeren om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle. I april 2019 stadfæstede Flygtningenævnet afslaget på asyl. I august 2019 fik ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring af Udlændingestyrelsen, idet styrelsen fandt, at ansøgerens identitet ikke kunne fastslås. Afgørelsen blev påklaget til Udlændingenævnet, og i juli 2020 hjemviste Udlændingenævnet denne afgørelse til fornyet behandling hos Udlændingestyrelsen med henblik på at Udlændingestyrelsen kunne vurdere betydningen af, at ansøgeren og reference havde en søn, der var dansk statsborger. I september 2020 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på familiesammenføring, idet ansøgerens identitet ikke kunne fastslås, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1.

Udlændingenævnets afgørelse:

”Udlændingenævnet finder, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 40.

Udlændingenævnet henviser herved til udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., hvoraf det fremgår, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Udlændingenævnet har lagt afgørende vægt på, at ansøgeren ikke til sagen har fremlagt pas eller anden ID-legitimation, hvorfor hendes identitet ikke kan fastslås.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det, som følge af principperne i udlændingelovens § 40 om ansøgerens oplysningspligt sammenholdt med udlændingelovens generelle betingelser for at kunne meddele opholdstilladelse, jf. herved blandt andet udlændingelovens §§ 10 og 39, må anses som en helt grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse til en udlænding, at udlændingens identitet, kan anses for dokumenteret eller lægges til grund. Dette gælder i forhold til navn, fødselsdato og statsborgerskab. Såfremt dette ikke er opfyldt, vil der ikke kunne meddeles opholdstilladelse, uanset ansøgningsgrundlag.

Det forhold, at ansøgeren til sagen har fremlagt sit asylkort, sin ægtefælles personattest, samt sin og sin ægtefælles vielsesattest, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet disse dokumenter alene er udstedt på baggrund af ansøgerens egne oplysninger om sin identitet.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at Flygtningenævnet ved sin afgørelse fra april 2019 fandt, at ansøgerens forklaring om sin baggrund og sit asylmotiv ikke kunne lægges til grund, og at

Flygtningenævnet tilsidesatte ansøgerens forklaring om, at hun er statsløs bidoon fra Kuwait samt hendes asylmotiv som konstrueret til lejligheden.

Udlændingenævnet har endvidere tillagt det en vis vægt, at Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring og asylmotiv havde påfaldende ligheder med en anden asylansøgers, at ansøgeren og denne asylansøger ifølge deres forklaringer kom fra samme del af en by i Kuwait, at de begge var kommet til Danmark med kort mellemrum og efter deres indrejse blevet gift med to herboende brødre, men at ansøgeren og den anden asylansøger benægtede kendskab til hinanden, samt at ansøgeren havde et bemærkelsesværdigt begrænset kendskab til Kuwait og den by, hun angav at have boet i.

Udlændingenævnet finder således på baggrund af de i sagen foreliggende oplysninger, at det ikke er muligt at fastslå ansøgerens identitet og dermed vurdere, hvorvidt betingelserne for at meddele opholdstilladelse til hende er opfyldt.

Udlændingenævnet finder endvidere, at der ikke foreligger særlige grunde til at fravige denne grundlæggende betingelse, jf. bekendtgørelse om udlændingens adgang her til landet § 17, stk. 2.

Det er indgået i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren og hendes ægtefælle sammen har et fællesbarn, født i november 2017, der er dansk statsborger.

Udlændingenævnet finder imidlertid, at dette ikke kan føre til et andet udfald af sagen. Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at børn efter fast praksis først anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark efter 6-7 års fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har været tilknyttet en institution eller skole. Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er fremlagt dokumentation for, at der er et kvalificeret afhængighedsforhold mellem ansøgeren og hendes søn, der er af en sådan karakter, at ansøgerens søn reelt vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt ansøgeren ikke meddeles opholdstilladelse.

Det forhold, at det af det til sagen fremlagte Journalblad for perioden fra februar 2020 til juli 2020 fra et dansk hospital fremgår, at ansøgerens søn lider af venstresidig hydronefrose (udvidelse af nyrebækkenet) samt Kawasaki sygdom, at udvidelsen af nyrebækkenet i juli 2020 var i progression, samt at nyrerne skal undersøges, hvis udvidelsen af nyrebækkenet bliver tiltagende, finder Udlændingenævnet ikke kan føre til en ændret vurdering, idet det tillige fremgår, at ansøgerens søns helbred ved 12-måneders undersøgelsen var fint, at hans vægt og højde er pæn og i overensstemmelse med vægtkurven, samt at der ikke aktuelt er iværksat behandling.

Udlændingenævnet finder endvidere, at det oplyste om ansøgerens søns helbred ikke kan føre til en ændret vurdering, idet ansøgerens identitet ikke er fastlagt, hvorfor opholdstilladelse som udgangspunkt uanset de materielle forhold i sagen, ikke kan meddeles.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv.

Udlændingenævnet har herved endvidere lagt vægt på, at det følger af EMD's dom af 26. april 2007, Konstantinov mod Netherlands, blandt andet, at der ved afvejningen af hensynene i vurderingen vedrørende ægtefællesammenføring også kan indgå hensynet til medlemsstaternes mulighed for at kontrollere indvandring, herunder hensynet til den offentlige orden. Det følger heraf endvidere blandt andet, at det i afvejningen kan indgå, hvorvidt familielivet er etableret på et tidspunkt, hvor ansøgeren var klar over, at hendes opholdsstatus var usikker.

Udlændingenævnet har således tillagt det særlig vægt, at ansøgeren aldrig har haft lovligt ophold i Danmark, udover processuelt ophold i forbindelse med Udlændingestyrelsens og Udlændingenævnets sagsbehandling af nærværende sag, og at hun således ikke kan have haft en berettiget forventning om, at hun kunne stifte familie og udøve dette familieliv i Danmark.

Udlændingenævnet finder herefter ud fra en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at det ikke er uproportionalt som stridende imod EMRK artikel 8 eller i strid med Danmarks EU-retlige forpligtelser at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, idet hendes identitet ikke kan lægges til grund.

Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at et afslag på opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren ikke udgør en krænkelse af FN's Børnekonvention, idet denne – efter Udlændingenævnets opfattelse – ikke medfører en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8.

Udlændingenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse. ” FAM/2022/07